

Lk 1,39-43
Alžběta a Matka mého Pána

1. čtení: Lk 1,26-35

kázání: Lukášovo evangelium 1,39-43: Požehnaná jsi nade všechny ženy a požehnaný plod tvého těla.
Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?

Bratři a sestry

tak to vypadá, že se jako Češi opět spojíme. Téměř všichni. Budeme táhnout za jeden provaz a půjde nám o stejnou věc. Už se to děje ale opravdu to vypukne přesně za 11 dnů. A nebude to společná demonstrace všech Čechů proti našemu prezidentovi nebo pro něj. Dokonce nepůjde ani o postoj k uprchlíkům nebo globálnímu oteplování. Tohle všechno totiž utichne. Spojí nás Vánoce. Za 11 dnů budou téměř všichni lidé v této zemi slavit Vánoce. Katolíci, evangelíci, pravoslavní, bezviznání, většinová typičtí čeští necisté, prostě všichni. To je zajímavé, že? V této zemi, kde většina lidí nechce mít s křesťanskými církvemi nic společného, budou všichni slavit křesťanský svátek. Možná by se až chtělo křesťanský říci: Co si to dovolujete? To je náš svátek. Vy na žádného Ježíše nevěříte. Tak co to tu blbnete? Ale neříkejme to. Věřím, že oslavovat Vánoce má právo každý. Přejme tu radost, alespoň chvilkovou, každému. I kouzelníci v Bradavicích slavili Vánoce.

A vlastně si díky tomu my křesťané můžeme něco uvědomit. Něco o své identitě. Kdo vlastně jsme my, kteří si říkáme křesťané. Protože je mi líto, ale křesťanem opravdu není každý, kdo slaví Vánoce. Právě proto jsem vybral ten přečtený text z evangelia. Tam to za nás moc hezky pověděla Alžběta. To byla taková už dost stará paní, manželka kněze Zachariáše. Oni nemohli mít se Zachariášem děti. No a v dnešní části evangelijního příběhu je ta už dost stará paní těhotná a zrovna vítá jinou těhotnou paní, svoji příbuznou, Marii, která by vlastně dle lidských měřítek toho, co je normální a možné, taky být těhotná neměla. No a ta paní Alžběta říká něco nad míru zajímavého. *"Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?"*

Můžeme klidně nechat být, co tou otázkou myslěla a soustředit se jenom na to zvláštní pojmenování miminka v Mariině děloze. Alžběta sice říká plod, ale z medicínského hlediska šlo spíše ještě o embryo (zárodek). Což je fáze vývoje člověka od oplodnění vajíčka asi do desátého týdne. Potom až do porodu je to plod (fetus). (zygota, morula, blastula, shluk buněk) Nevadí, když budu říkat miminko? A Alžběta o tomhle miminku říká: Můj Pán. Říká to jako první člověk v evangeliu. Je to první vyznání člověka o Ježíši Kristu v Bibli. A je to přesně to, co z nás dělá křesťany.

Víte, vy to asi víte, oni Češi vůbec nejsou nejateističtější národ na světě. Jsou úplně stejně náboženští, jako všichni lidé na této planetě. Jak říkal Jung "Člověk je tvor nevyčísitelně náboženský". A jiný pán, Chesterton, říkal, že hlavní problém lidí, kteří nevěří v Boha, není v tom, že by nevěřili v nic, ale že jsou často ochotni věřit čemukoliv. Tohle je myslím většina české populace. Lidé věří v něco, nebo v energii, všeprostupující životodárnou energii, ve vesmírné vědomí, v ducha, zemi matku, matku zemi. Taky kameny, obrázky, amulety a kočky. A nemají problém v téhle víře požívat křesťanské, budhistické, šamanské i muslimské pojmy. A ono je to asi hrozně fajn. Člověk si vlastně udělá takového svého malého boha. A vloží si do něj všechno, co chce. Je to bůh nebo energie nebo filosofický duch podle jeho přání, potřeb, na míru. A není svazován žádným náboženstvím, církví, farářema. Ono to zní mile a jaksi svobodně. Navíc takový bůh na vás nemá žádné nároky, nic po vás nechce. Nevyžaduje žádnou morálku, žádnou oběť, nevyžaduje nic, co byste zrovna nechtěli vy. A naopak, všechno co zrovna chcete, může po vás chtít taky. Vlastně jste jeho pánem. Taky ale nepřinášejte nic nového. Je to jenom produkt toho, co jste, co si myslíte, co zrovna chcete. Ani se k němu nemůžete obrátit a říci mu: Ty. No a když to domyslíte do konce, nakonec v tom žádná svoboda není. Člověk se vlastně uzavře mezi zrcadla sebe sama a svých tužeb a říká tomu bůh. Nebo energie.

Naproti tomu stojí ta stará těhotná babka, která vyznává: Můj Pán. Nakolik to měla promyšlené a domyšlené a nakolik to byla Boží milost, která jí dala zahlédnout Božího Syna i přes Mariin pupek, nevíme. Ale víme, co to znamená, když řeknu: Můj Pán.

1. Nejsem to já. Já nejsem Bůh. Díky Bohu. Já nechci být Bohem.
2. Je to někdo jiný. Někdo, komu můžu říkat Ty. Někdo, koho sám nedokážu vymyslet ani domyslet. Přichází ke mně jako někdo úplně jiný.
3. Je to Pán. Bůh s velkým B. Je to někdo, kdo má na to právo, protože nekonečně přesahuje všechno, co jen dokážu pomyslet. Je to někdo, kdo má právo mít na mě nároky. Ale taky má za mě odpovědnost. I to patří k Pánu. Jsem v jeho rukou, v jeho dobrých rukou. On mě ochrání a postará se o mě. Protože mě má rád.

A teď si domyslete, komu to ta paní Alžběta říká. Říká to člověku. Z medicínského hlediska vlastně ještě ani ne člověku, embryu. Bůh, stvořitel, Pán světa a dějin vtělený do něčeho tak malého, křehkého a zranitelného, jako začínající život v bříšku maminky. A právě z této pozice k nám Bůh přichází jako Pán. Nemá zbraně, kterými by nás mohl k nějaké

poslušnosti donutit. Zatím nemá ani ruku, ve které by tu zbraň držel. A ano, vyroste, bude z něj dospělý muž, Ježíš Nazaretský. A ani po tom do ruky nevezme zbraň, aby ostatní k něčemu donutil. Celé jeho panování bude v milosrdenství a lásce. Nakonec nechá lidi, aby jej těmi svými zbraněmi zabili.

Bůh má na nás nároky ne z pozice síly, donucení, autority. Ale z pozice toho nejslabšího, toho vydaného. Ano, je to Pán, ale rozhodl se, že namísto přinucení nás bude zvat a nabízet nám. To jeho panování je nám nabídnuto jako pomoc. Človče, už si nemusíš být Pánem jenom s tím, co dokážeš. Co dokážeš vymyslet, udělat, zařídit, zabezpečit. Protože toho všeho je zoufale málo. Přiznejme si to. Toho, co doopravdy dokážeme zařídit a zabezpečit, je téměř nic. A človče, nemusíš se ani bát té svojí křehkosti a zranitelnosti. Vnější ani vnitřní. Právě v nich je ta obrovská síla. Právě ony jsou tím největším darem, které Ti Bůh dal. A můžeš jim věřit. On sám do nich vstoupil a stal se úplně stejně křehkým a zranitelným, jako jsi Ty.

Takhle k Tobě přichází Tvůj Pán.

Bratři a sestry. Nemám rád koledy. A zvláště ze srdce nenávidím tu, ve které se tak nesnesitelně zpívá: Ježíšku, Panáčku, já tě budu kolébat. Já vím, asi je to nějaký můj osobní problém a špatná zkušenost z mládí. Ale ta slova o panáčkovi mi přesně zobrazují to, co po svém Pánu Bohu nechci. Aby byl panáček. Aby panáčkoval, jak já budu pískat. Proti tomu stojí to Alžbětino: Můj Pán. Asi proto mám mnohem raději tu píseň, ve které se zpívá: Před Tebou se Pane Kriste, králů králi, dobrovolně skláníme.

Bratři a sestry, přátelé. Prosím, neříkejte si křesťané a nezpívejte následující vyznání, pokud s tou starou babkou Alžbětou nemůžete upřímně sami za sebe vyznat: Ježíš Kristus je můj Pán. Ale pokud můžete, tak vás chci povzbudit. Směle do toho. Nemáte se za co stydět.

Ty jsi hoden žehnání a chvály. Tvoji moc a sílu slavíme. Před Tebou se, Pane Kriste, králů králi, dobrovolně skláníme. Amen